

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
СЕДМА ПОСЕБНА СЕДНИЦА
31. мај 2017. године

(Седница је почела у 11.05 часова. Председава Маја Гојковић, председник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДНИК: Поштоване даме и господа, поштовани народни посланици, отварам Седму посебну седницу Народне скупштине Републике Србије у Једанаестом сазиву.

Ова посебна седница сазвана је на основу члана 114. став 3. Устава Републике Србије: „Приликом ступања на дужност председник Републике пред Народном скупштином полаже заклетву“.

Примили сте оставку господина Александра Вучића на функцију председника Владе 30. маја 2017. године.

(Посланици опозиције аплаудирају.)

Молила бих вас да омогућите да барем свечана седница протекне онако како чин полагања заклетве председника једне државе и заслужује и како се то ради у свим земљама света којима је стало до пристојности и демократије.

(Посланици опозиције аплаудирају.)

Добро, карте за позориште ћу вам купити за сутра. Хвала лепо.

Да завршимо са овим невештим перформансима.

Примили сте оставку господина Александра Вучића.

Према члану 132. Устава Републике Србије, члану 20. Закона о Влади и члану 278. Пословника Народне скупштине, Народна скупштина на првој наредној седници, без претреса, констатује оставку председника Владе и о томе се не одлучује, при чему даном констатације оставке председника Владе на седници Народне скупштине престаје мандат читавој влади.

Пре него што приступимо ...

(Посланици опозиције аплаудирају.)

Само да знате, уважени посланици, ово је слика вас самих, а не слика онога што бисте ви желели да грађани Србије схвате, јер вас нико не може, очигледно, да схвати.

Пре него што приступимо полагању заклетве председника Републике, потребно је да Народна скупштина, у складу са чланом 132. став 3. Устава Републике Србије, констатује оставку председника Владе.

На основу члана 132. Устава Републике Србије, члана 20. став 2. Закона о Влади и члана 278. Пословника Народне скупштине, Народна скупштина овим констатује да је Александар Вучић поднео оставку на функцију председника Владе, због преласка на нову дужност.

Овом констатацијом престао је мандат Влади Републике Србије.

Сада одређујем паузу до 12.00 часова, ради припреме за полагање заклетве председника Републике. Захваљујем.

(После паузе – 12.00)

ПРЕДСЕДНИК: Поштоване даме и господо, поштовани народни посланици, обавештавам вас да су позвани да овој седници Народне скупштине Републике Србије, поред народних посланика и изабраног председника Републике Србије Александра Вучића и председника Републике Србије Томислава Николића, присуствују и: бивши председници Републике Србије и Југославије, председник Републике Српске, председник Народне скупштине Републике Српске и председник Владе Републике Српске, први потпредседник Владе Републике Србије, потпредседници и министри у Влади, представници органа Републике Србије, као и директори канцеларија Владе Републике Србије.

Данашњој седници присуствују и: председник Скупштине Аутономне Покрајине Војводине и председник Владе Аутономне Покрајине Војводине, председник Скупштине града Београда и градоначелник Београда, председник Уставног суда, председник Врховног касационог суда и председници Управног, Привредног, Апелационог и Прекршајног апелационог суда, представници Војске Републике Србије, Полиције, независних регулаторних тела, традиционалних цркава и верских заједница, Српске академије наука и уметности, Матице српске, као и ректори универзитета чији је оснивач Република Србија. Такође, на данашњу седницу су позвани и шефови дипломатско-конзуларних мисија и међународних организација у Републици Србији.

Дозволите ми да у своје име и у име Народне скупштине поздравим цењене госте.

Поштовани народни посланици, достављен вам је Извештај Републичке изборне комисије о спроведеним изборима за председника Републике. Републичка изборна комисија је, на седници одржаној 20. априла 2017. године, утврдила коначне резултате избора за председника Републике, према којима је

кандидат Александар Вучић добио 2.012.788 гласова бирача, што чини 0,08%, односно већину од броја бирача који су гласали. На основу тога Републичка изборна комисија је утврдила да је за председника Републике Србије изабран господин Александар Вучић.

(Аплауз.)

Поштоване даме и господо, на овај начин стекли су се услови да председник Републике, сагласно члану 114. став 3. Устава Републике Србије, пред Народном скупштином положи заклетву.

Према члану 262. Пословника Народне скупштине Републике Србије, председник Републике заклетву полаже читањем Уставом утврђеног текста. Након положене заклетве, председник Републике потписује текст заклетве.

Позивам изабраног председника Републике Србије Александра Вучића да пред Народном скупштином Републике Србије положи заклетву.

(Председник Републике Александар Вучић за говорницом чита текст заклетве утврђен чланом 114. став 3. Устава Републике Србије.)

АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ: „ЗАКЛИЊЕМ СЕ ДА ЋУ СВЕ СВОЈЕ СНАГЕ ПОСВЕТИТИ ОЧУВАЊУ СУВЕРЕНОСТИ И ЦЕЛИНЕ ТЕРИТОРИЈЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, УКЉУЧУЈУЋИ И КОСОВО И МЕТОХИЈУ КАО ЊЕН САСТАВНИ ДЕО, КАО И ОСТВАРИВАЊУ ЉУДСКИХ И МАЊИНСКИХ ПРАВА И СЛОБОДА, ПОШТОВАЊУ И ОДБРАНИ УСТАВА И ЗАКОНА, ОЧУВАЊУ МИРА И БЛАГОСТАЊА СВИХ ГРАЂАНА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ДА ЋУ САВЕСНО И ОДГОВОРНО ИСПУЊАВАТИ СВЕ СВОЈЕ ДУЖНОСТИ.“

(Интонирање химне „Боже правде“.)

ПРЕДСЕДНИК: Поштовани народни посланици, дозволите ми да у своје име и у име Народне скупштине Републике Србије честитам господину Александру Вучићу ступање на дужност председника Републике Србије.

(Аплауз.)

Господине председниче, позивам Вас да се обратите Народној скупштини.

АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ: Захваљујем се, уважена председнице Народне скупштине Републике Србије.

Ваша светости, часни оци, представници свих верских заједница, уважени председниче Републике Српске господине Додик, председнице Владе Републике Српске госпођо Цвијановић, уважени Томиславе, даме и господо народни посланици, Ваше екселенције (извињавам се), данас када стојим пред вама, пред Србијом, свим њеним грађанима, баш недалеко од места на коме је далеке 1830. године Милош Обреновић прогласио први хатишериф и утемељио

самосталност модерне Србије, више ми је него јасно да, колико год да сам се за то припремао, а припремао се јесам, читав свој политички живот, ипак не могу да нађем довољно речи да сажмем, објасним и страх и наду које осећам преузимајући ову, за мене свету, дужност и обавезу.

И знам, исто колико и сваки човек у овој земљи, да су ми за то да будем председник Србије дела потребна, много више него речи, и да ће она коначна реч и суд бити изречени не данас него оног дана када будем напуштао ову дужност, када будем завршио са овом најчаснијом обавезом.

Данас на овом месту желим да се захвалим свим претходним председницима Републике, који су дали свој допринос прогресу и просперитету Србије.

Посебно хоћу да одам признање председнику Николићу – не куртоазно, већ због тога што је имао храбрости да подржи најтеже али једине целисходне и исправне мере које је Влада предузимала на путу опоравка Србије.

(Аплауз.)

Хвала Вам и желим, господине председниче, много успеха у даљем раду.

Научио сам да пред овим високим домом износим програм за рад Владе, обиман и свеобухватан, а данас, у складу са традицијом ове свечаности, изнећу неколико назнака принципа, начела и законитости којих ћу се држати током трајања мандата настојећи да за то време променим и себе, колико буде могуће, и Србију, и у томе охрабрим сваког њеног грађанина таман толико да она постане боља, јача, богатија и срећнија земља а сви ми задовољнији и остваренији људи.

Посао је то, знам врло добро, за читаве генерације, али исто тако знам да неко мора да га почне, да мора да искорачи, преузме на себе тај први залет у будућност, први скок преко опасне провалије и да тај неко у свему томе нема права да се бави ни својом судбином нити било каквом личном користи, већ има да поднесе, врло свесно, жртву за народ и за државу.

Другим речима, данас, баш као и пре три године, када сам преузимао место председника Владе Србије, немам никакву сумњу у то шта ми је чинити за Србију, за њене грађане, за будућност коју треба да освојимо. Морам да дам буквално све и за то не могу, не желим и нећу да добијем буквално ништа осим суда који ће о томе шта сам радио остати у историји.

(Аплауз.)

Можда то некоме изгледа мало, пошто историја не предвиђа санкцију, али за мене је тај суд једнак оном страшном, коначном, и представља највећу опомену и најбоље упутство за све што у периоду који је испред нас и испред мене имам и морам и хоћу да урадим, зато што је то највећи рачун који народу морам да положим пред нашом децом и пред децом њихове деце. Све остало је

дневна политика, на коју од данас и по Уставу немам право, бар не онолико колико сам имао до јуче.

Моје је, и ту дужност и обавезу сам добио, да водим напред, у сутрашњост, заједно са свима вама, ову прелепу, дивну земљу. Моје је, дозволите ми да парафразирам, да пронађем пут, да идем њиме и да га покажем другима. Моје је, по препорукама које је својим наследницима још почетком XIX века у аманет оставио чувени председник Џон Квинси Адамс, да својим делима инспиришем све остале да више уче, више сањају, више ураде и постану више.

(Аплауз.)

Да Србију, нашу отаџбину, наше исходиште и наш сан учине бољом, срећнијом, сигурнијом и богатијом земљом. Хоћу да кажем, колико год да желим јаку, сигурну и богату Србију, не могу до ње сам. Потребна нам је енергија, снага, воља и јасна визија такве Србије у сваком њеном грађанину, у читавом народу, који је, дајући ми овај мандат, већ одлучио да крене на тај далек и тежак пут.

Потребно нам је свима заједништво, оно у истом циљу и истој вери да се до њега може стићи и у истој количини напора уложеног у његово остваривање, заједништво ослобођено дневних, партијских, идеолошких и било којих других разлика, и ја ћу свом својом снагом радити на том заједништву, на заједништву и јединству оних који воле Србију, оних којима је Србија преча и од личних и од партијских интереса. Тражићу заједништво свакога дана. Захтеваћу га и борићу се за њега, уз врло кратко објашњење.

Није оно потребно мени лично. Политички сам се остварио одавно. На изборима све политичке амбиције сам, како би то народ рекао, иживео, оборио све изборне рекорде; немам више шта да дохватим на том небу.

(Аплауз.)

Али то заједништво потребно је Србији и сваком човеку у њој, зато што од наше могућности да препознамо заједнички циљ и да уложимо у њега заједнички напор, да поднесемо исту такву заједничку жртву зависи, али буквално, и да ли ће нам не само будућност бити заједничка него да ли ћемо је уопште имати.

Подељена интересима, без обзира на то у којој размери, раздробљена Србија не може да стигне нигде. Распарчана амбицијама, размеђена сујетама, посвађана око идеологија, вера, партија, нација, клубова, ова земља и свака земља не ради ништа друго него потписује вечни акт о томе да је заувек мала, заувек и у сваком погледу сиромашна и заувек ослобођена било какве наде у боље сутра.

Нема слободе у ма каквим поделама. Нема напретка у свађама, нема циља у измаглици сукоба. Нема резултата без међусобног поштовања. Не види

се, не може да се препозна, нејасан је и, самим тим, недостижан. И моја је дужност, једна од првих, да то кажем. Баш као што ми је дужност да кажем и много теже ствари и да чујем све оне које нису добре по мене.

Уосталом, слобода и јесте, по Орвелу, ништа друго него могућност да људима кажеш и оно што не желе да чују. И то је један од принципа којих ћу се држати и у мом односу према народу и грађанима Србије, зато што он омогућава наставак процеса који смо започели пре неколико година и који је донео прве и озбиљне резултате.

Рекли смо истину без обзира на то што толико њих није хтелo да је чује и почели смо да се мењамо, да мењамо себе и да мењамо Србију. Признали смо да нисмо никакав изабрани народ, да нисмо ни највећи ни најпааметнији, да не живимо ни на каквом небу већ овде у нашој Србији и да ће нам у њој бити управо онако како смо заслужили својим радом.

Престали смо да чекамо, почели смо да тражимо. Престали смо да се правдамо, почели смо да прихватамо одговорност. Престали смо да се кријемо, почели смо да излазимо на црту сваком изазову. Престали смо да тражимо кривце и изговоре, почели смо да откривамо грешке у нама.

(Аплауз.)

Престали смо да се надамо да ће нам неко нешто дати, почели смо да верујемо да нешто можемо да створимо. Престали смо да верујемо у смрт и рат, почели смо да верујемо у живот и у тежак рад. На крају, престали смо да се молимо било коме за мрвице, али смо почели да верујемо у себе и у Србију. И на свему томе, на тој промени изградили смо темељ сопствене будућности и будућности ове наше земље.

На том темељу намеравам, заједно са Владом Србије, да наставим да градим, да дижем заједно са свима у Србији спрат по спрат, степеник по степеник, плочу по плочу, без жеље да ту грађевину икада завршимо, већ да је само подигнемо довољно високо, довољно стабилно да други после нас и после мене могу да оду у неслућене висине.

Врло сам свестан шта нам је потребно, шта нам је свима потребно да обавимо тај ни најмање лак ни краткотрајан задатак, а потребно нам је оно у шта се заклињао велики Томас Едисон – тежак рад, посвећеност и здрав разум. И потребно нам је да у свакој тешкоћи, а многе су пред нама, тражимо оно што је у њима тражио Алберт Ајнштајн – прилику да успемо.

И потребно нам је, и ту ћу престати са цитатима, да попут Томаса Џеферсона верујемо у срећу, али и да као и он знамо да ће увек буде више уколико још више и теже радимо.

То је кључ за врата наше будућности, врло прост ако си спреман да га узмеш у руке и окренеш у правом смеру. Тежак рад, посвећеност том тешком раду, здрав разум који нам говори да се прилике крију у препрекама које су пред

нама и срећа коју заслужујемо, освајамо својим тешким и непрестаним радом. И када прихватимо то, та проста правила, моћи ћемо да решимо све задатке који су пред нама, а чији је број и те како велик.

Мир, стални, стабилни, плодносни мир у Србији и у целом региону свакако је први од њих. Радићу на томе. Разговараћу са сваким, нудићу решења, инсистираћу на дијалогу и компромису, јер дубоко верујем да је он основа сваког напретка, сваког успешног посла и безбедне будућности. Дакле, мир и стабилност, за многе излизане речи без стварног и животног значења, јесу и биће срж мог будућег политичког деловања.

(Аплауз.)

Да бисмо успели да сачувамо себе, морамо да разговарамо са свима, али и да јачамо своје одбрамбене капацитете, јер само тако можемо да сачувамо земљу од оних који нам свакодневно прете, јавно и отворено, али и тихо и прикривено.

Србија је независна и суверена земља. Баш таква и само таква Србија може бити на понос свим њеним грађанима. Уосталом, слобода је вредност коју су наши грађани увек стављали на највиши пиједестал. Због те и такве љубљене слободе Србија жели сама да гради и обезбеђује своју одбрану, систем безбедности, своје границе, земљу, ваздух и воду.

(Аплауз.)

Зато не желимо да улазимо у војне алијансе и пактове и учествујемо у акцијама против неких других народа и држава као што су неки од њих учествовали у агресији на нашу Србију.

(Аплауз.)

Желимо да будемо своји на своме, да имамо добро опремљену и модерну армију, српску војску која може и зна да сачува и одбрани оно што је наше. Ми туђе нећемо, али своје никоме нећемо да дамо. И бићемо јаки, довољно снажни да то можемо и да учинимо. Политика војне неутралности биће политика коју ћу да штитим, али и сарадња са свима чији део не желимо да будемо али имамо обавезу да градимо другачије и боље односе.

Такође, верујем да је читав овај регион један велики систем спојених судова и судбина, да нама у Србији не може да буде добро уколико било коме око нас буде лоше. Ми сви заједно не можемо много тога да нађемо, осим пријатеља, у великом свету, одавно одређеном, подељеном и устројеном, али зато много тога можемо да нађемо овде, на тржишту од више од двадесет милиона људи чија величина се и крије у њиховој различитости.

Можемо да се повежемо, да изградимо мостове и путеве између нас, да створимо радна места, повећамо размену, учимо једни од других, доведемо инвеститоре. Можемо, уз тежак рад, здрав разум и срећу коју сами освојимо, да створимо регион у којем су разлике предност а не основ за сукобе. Можемо да

се, радећи и повезујући се, коначно разумемо, да схватимо колико зависимо једни од других и да створимо ону врсту будућности у којој основ наших односа никада више неће бити страх и зазор због којих смо се толико пута у историји хватали оружја уместо да се ухватимо посла.

То ће бити моја основна порука свима око нас, народима и државама око нас. Хајде да стварамо послове, зато што послови стварају нас, стварају децу и пружају онда свима нову шансу за још више послова, још више деце и за бољу будућност.

(Аплауз.)

Доста смо се сахрањивали по Балкану, време је да се рађамо.

(Аплауз.)

Чуваћу интегритет Србије, али ћу увек прихватати разговоре са косовским Албанцима, јер тиме штитимо и наше Србе, чувамо и бранимо мир. Боље је да мени буде тешко, да се понекад осећам и пониженим, али је много важније да Србија не буде унижена и да људи у нашој земљи имају мир и спокој. Доста смо давали смрти, време је да дамо живот животу.

(Аплауз.)

Сви заједно на Западном Балкану смо много тога порушили, време је да изградимо. Доста смо били жртве сопствених страхова, време је да будемо јунаци будућности у коју верујемо. Управо те поруке јесу програм са којим ћу кренути по региону тражећи нову шансу за све нас који овде живимо. Нећу то радити зато што Србија од било кога страхује, зато су неки много јачи. Не, управо супротно, радићу то баш зато што смо сваки страх оставили иза себе.

Зато хоћу да отворим унутрашњи дијалог по питању Косова и Метохије. Уз све наше разлике, без предрасуда а поштујући Устав наше земље, морамо да будемо отворени, да се ослободимо митског приступа али и олаког давања онога на шта имамо свако право. Наш унутрашњи дијалог по том питању можда је и важнији од оног који треба да водимо са Албанцима.

Србија је озбиљна, јака држава која може да се одбрани, која је посвећена својој слободи и својој сигурности и која управо зато увек може и хоће да свакоме пружи руку без страха шта ће се тој руци десити. Да, желимо да поправљамо односе са Хрватском, хоћемо даље да унапређујемо сарадњу са Босном и Херцеговином, Албанијом, Црном Гором, Македонијом, али и Мађарском, Румунијом и Бугарском.

Ми не сумњамо ни у кога, али нека нико не сумња ни у нас, ни у нашу посвећеност миру, ни у нашу спремност да се одбранимо, баш као што не треба да буде сумње ни у европски пут којем смо се посветили. И то није фраза или успутна обавезна реченица коју су сви политичари на Балкану научили, уобичајена и досадна. Желимо да градимо демократско друштво и баш тај и такав тип друштва јесте основни разлог нашег упорног и истрајног опстајања на

том путу. Наставићемо га не молећи никога ни за шта али чврсто верујући у себе и реформе које можемо и морамо да урадимо. Опет, и не пре свега због Европе, већ због нас.

Већ много година оптужују нас да нећемо моћи да сачувамо своје јасно, искрено пријатељство са Руском Федерацијом. Враћали су нас на везе само са Рубљовом и Достојевским, али ми грађани Србије и државно руководство Републике Србије и у најтежим условима успели смо да одолимо свим притисцима и тврдоглаво чувамо и градимо најбоље односе са руским народом и његовим државним руководством.

(Аплауз.)

Ту политику Србија ће следити и у будућности.

Ми се својим пријатељствима поносимо и никада их се нисмо и нећемо стидети. Успели смо у последњих неколико година, више него икада раније, да изградимо срдачне и веома топле пријатељске односе са Народном Републиком Кином. Помогли су нам преузимањем Смедеревске железаре, спасили нам хиљаде радних места, али и учешћем у бројним инфраструктурним и пројектима из области енергетике и рударства. Хвала им на томе. Градићемо још боље односе.

(Аплауз.)

Успоставили смо нове односе са Индијом, унапредили са Јапаном и Јужном Корејом, Африком, Јужном Америком, Аустралијом и Океанијом. Још много труда морамо да уложимо у стратешко поправљање односа са САД. Онај ко не би градио пријатељство са Америком, без обзира на наше разлике по питању Косова и Метохије, чинио би велику грешку и направио би огромну штету нашој Србији. То свакако нећу да учиним и борићу се за најбоље могуће односе између нас и САД.

(Аплауз.)

Ми хоћемо отворену, широку Србију, Србију за све, спремну на сарадњу, жељну рада и нових прилика за нови рад. Хоћемо Србију различитих нација које живе у миру и слози. Хоћемо људе које нећемо препознавати само по њиховој вери, већ по поштењу и марљивости. Зато што је то и најбољи начин, пошто рад захтева правила, да уредимо своју земљу, да исправимо све оно што још нисмо исправили да је начинимо удобном за сваког човека у њој.

Томе ћу се посебно посветити, и тражићу и од Владе и од Скупштине да убрзано наставе са реформама, од којих су оне у правосуђу вероватно најнеопходније, у образовању можда још и више, али никако и једине, и да сви заједно наставимо са свакодневним променама у сваком сегменту нашег јавног живота како бисмо у најскорије време могли с правом и мирно да кажемо – ми Србија, ми њени грађани јесмо и Европа и свет по сваком стандарду који и у ЕУ али и у савременом свету постоји.

(Аплауз.)

Планирам да отворимо разговоре о уставним реформама. На то смо обавезани наставком нашег европског пута али и унутрашњим потребама. До тих промена не можемо да дођемо без договора, без много разговора и расправа о ономе што би можда први пут били наши стратешки циљеви у будућности. У те разговоре биће неопходно да укључимо све друштвене чиниоце, од Академије наука, цивилног друштва, политичких странака, верских заједница. Уосталом, то је велики и важан циљ.

Ако не успемо, ионако биће само још један од наших неуспеха да се сагласимо око кључних државних питања, али нећу одустати лако и борићу се заједно са свима вама да у томе успемо.

(Аплауз.)

„Треба гледати право, јер да се хтелo гледати изa себе добили бисмо очи на потиљку. Треба љубити земљу деце своје а не дедова својих, јер част неће зависити од тога одакле долазимо већ куда идемо.“ То је записао велики Бора Пекић, а ја ћу покушати, онолико колико будем могао, да пратим те његове истините и величанствене речи.

(Аплауз.)

То је, драги суграђани, поштовани народни посланици, посао који је пред нама и којим намеравам да се бавим. Не плашим га се, јер знате како кажу – нико се још у свом зноју није удавио, тако да могу мирно, и то и намеравам, поштено да се ознојим. Уосталом, на то ме тера историја. Пре осам стотина година тачно, 1217. године, крунисањем Стефана Првовенчаног, Србија је постала међународно призната држава.

(Аплауз.) Пре две стотине година, 1817. године, Србија је, после векова ропства, добила аутономију и направила први корак ка новој државности.

(Аплауз.)

Данас, 2017. године, свакако ништа тако велико и значајно се није догодило, осим једне ствари – Србија је добила председника који ће за њу да се бори свим срцем, свом својом снагом и енергијом коју има.

(Аплауз.)

Добијено је од народа, у име народа и за народ, за народ који ће за мене, његовог председника, бити исти и по правима и по шансама, и по могућностима да од мене тражи и да од мене захтева.

Желим да као председник Србије увек будем уз наш народ који живи у нашем окружењу, да увек будем уз Републику Српску, баш као што је и њихово руководство и народ Републике Српске увек уз Србију.

(Аплауз.)

Хвала и председнику и председници Владе и председнику Народне скупштине што су данас овде.

(Аплауз.) Али желим да будем и уз Србе у Црној Гори, Хрватској, Македонији, Словенији, Румунији, ни на који начин не угрожавајући интегритет и суверенитет земаља у којима ти Срби живе. Да помогнем очување храмова и манастира српске цркве у свим тим земљама, јер само тамо где је Српска православна црква снажна на простору бивше Југославије наш народ успео је и могао да сачува своја огњишта.

(Аплауз.)

Хоћу да се захвалим, на крају, нашем народу, свим нашим грађанима, свим људима, да ли 20 или ко зна колико хиљада људи који су по овом сунцу радним даном дошли да, не мене већ и све вас и све нас заједно поздраве овде, испред Народне скупштине Републике Србије, да им се захвалим на огромној подршци, на нади и вери у другачију и бољу будућност, а после свега на одговорности и помоћи да државне послове обављамо на најбољи начин.

Верујем да ћу уз вашу помоћ, драги грађани Србије, уз ону огромну снагу коју сте ми дали можда и најбољим резултатом у савременој историји Србије, у првом кругу председничких избора, умети да одговорим на свако питање и на сваки захтев, на сваки изазов који је преда мном, зато што, а то је рекао Лао Це – то што те неко воли даје ти снагу, а то што ти некога волиш даје ти храброст. Ја ову земљу, Србију, волим изнад свега и то ме чини веома храбрим председником.

(Аплауз.)

Хвала и вама, драги народни посланици, што сте ме у претходном периоду трпели као председника Владе и заједнички са мном се борили за другачију и бољу Србију. Верујем да ћемо тај посао наставити и у будућности. Све остало на мени је да заслужим.

(Аплауз.)

Хвала вам на пажњи. Живела Србија!

(Аплауз.)

ПРЕДСЕДНИК: Даме и господо народни посланици, закључујем Седму посебну седницу Народне скупштине Републике Србије у Једанаестом сазиву.

(Извођење нумере „Востани Србије“.)

(Седница је завршена у 12.40 часова.)